

הספורצה האחרון – The Last Sforza

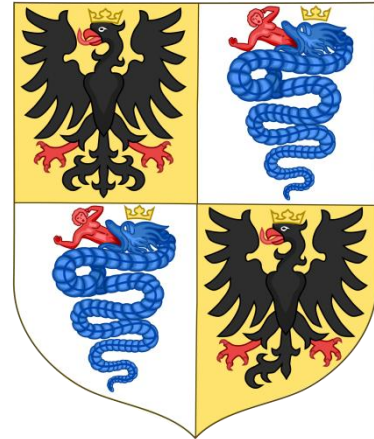
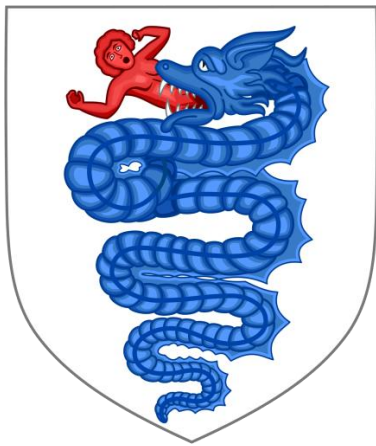
סיפור קצר מאת פז יצחקי-וינברגר, מחבר הספר "Rich Before 40" – המדריך האולטימטיבי להצלחה כלכלית (<https://www.amazon.com/Rich-Before-40-Ultimate-Wealth/dp/1987751183>)

הסיפור נכתב בהשראת אירועים אמיתיים - This story is inspired by true events

1. אקדמת מילין

משפחת ספורצה היא מהמשפחות המוכרות והמשפיעות ביותר בהיסטוריה של אירופה.

אין אדם שלא עומד נפעם בעיר מילאנו שבאיטליה בביקורו בטירת ספורצה (Castello Sforzesco), אחד מהאתרים המתויירים והמרשימים ביותר בעיר, כאשר סמל המשפחה שמברך את המבקרים במקום (גם היום) הוא אחד מהסמלים הגראפיים המוכרים ביותר בציבור, ובראשו הנחש הטורף נער, סמל שהוא למעשה שריד של סמל משפחה קדום יותר בן עוד כמה מאות שנים, סמלה של משפחת ויסקונטי ששלטה במילאנו משך שנים רבות אך אוחדה לתוך משפחת ספורצה בקשרי נישואין ודם.

כולם סברו שהספורצה האחרון היה פרנצ'סקו ספורצה השני, שמת בגיל 40 בשנת 1535 בלי להשאיר אחריו יורשים (כאשר גם אחיו מת בנסיבות מסתוריות באותה השנה ובכך לא נשאר לכאורה שריד כלשהו למשפחה ואף העיר מילאנו כולה עברה לשליטת הספרדים).

סיפור קצר זה יגלה את האמת ויחשוף כיצד סופה של משפחת ספורצה האמיתי (ושמא זה אכן הסוף?) התרחש רק בשנת 2023, 488 שנה לאחר המועד שבו כולם חשבו שמשפחה זו עברה מן העולם, ולמעשה 12 שנה לפני שהמשפחה הנודעת הזו כמעט חזרה לעמדת כוח חריגה והשתלטה בשנית על איטליה, אירופה כולה ושמא אף חלילה על העולם כולו, וכיצד ארגון סודי שאינו מוכר לציבור כלל שוב הציל את העולם באחת מתוך אינספור פרשיות בהן נלחם במחשכים ברשע, באופל העל-טבעי ובכישוף, תמיד מאחורי הקלעים, בלי לבקש כל תהילה, תמורה או טובת הנאה, וכיצד אקט הצלה אצילי וחיוני זה נעשה בדרך המקרה ממש, כאילו הייתה יד מכוונת של ממש מלמעלה לכך. סיפורנו המרתק והמרגש מתרחש בעיר מילאנו שבאיטליה, בתחילת חודש ינואר 2023, רגע לפני סיום חגיגות השנה החדשה.

2. מאסימו

מאסימו ישב על פינת מדרכה בכיכר הדואומו במילאנו. היה יום קריר עם כ-10 מעלות צלסיוס אך בהחלט מעט חם מהמקובל לעונה, בכל זאת תחילת ינואר ונראה שהחורף השנה, 2023, לא היה כשאר החורפים.

מאסימו היה גבר נמוך, כהה עור, לבוש בקפידה אך באופן שלא מושך כל תשומת לב. המבט בעיניו היה בוהק, חודר, מפחיד ומרושע, ומאסימו הקפיד שלא להישיר מבט לאף אדם – פשוט כי המבט שלו היה משהו בלתי נשכח, להבדיל מהופעתו הכללית שלא הותירה על אנשים כל רושם. אנשים בדרך כלל נטו לשכוח שפגשו בכלל את מאסימו רגעים ספורים לאחר שחלף על פניהם, הוא תמיד היה עוד אדם חסר משמעות ורושם שנבלע בתוך המון.

למרות שישב לכאורה בחוסר מעש, מאסימו התרגש מאד. היום היה יום מיוחד ביותר עבורו – לא בגלל שאנו בסוף תקופת החגים והכיכר הייתה הומה אדם ועדיין עם דוכני חג המולד והשנה החדשה, אלא כי היום יעברו בדיוק 25 שנה מאז שגילה שהוא ולא אחר הוא הנצר האחרון למשפחת ספורצה הנודעת, ו-20 שנה מאז שהשתלט בהצלחה על מצודת האבירים החיצונית של ספורצה יחד עם חמשת נתיניו הנאמנים, בפעולה מסונכרנת בדייקנות בהתאם לנבואה.

אם הכל יעבוד כמו שצריך הרי שבסוף היום הזה מאסימו יקבל לראשונה את הכוחות העל טבעיים של המשפחה שכולם ינוקזו אליו, לתוכו ולתוך גופו, ובמהלך 12 שנים נוספות של המשך מילוי הנבואה וניסוי וטעיה עם הכוחות החדשים וגם לא מעט קורבנות אדם, כוחו יגבר ויגבר עד שבשנת 2035, שנת ה-500 למפלת הספורצה העליון הקודם בידי האגודות המיסטיות הסודיות, כוחו יהיה עצום כל כך שהוא יהיה בלתי ניתן לעצירה.

כן, הנבואה דרשה ממנו לא פחות מ-37 שנים של מסירות יוקדת והקרבה, אבל היום 25 שנים כבר יהיו מאחוריו, והוא יתחיל סוף כל סוף ליהנות מפירות הקרבתו ולטעום מהעוצמה ומהכוח – במקום אדם שחי בצללים, בשולי החברה, הוא יהפוך בהדרגה לעוצמתי יותר ויותר, כך שבעוד זמן לא רב מילאנו כולה תהיה לרגליו, לאחריה איטליה, אירופה, ומי יודע – אולי העולם כולו!

משך מעל ל-2 עשורים הטיל מאסימו את אימתו על תושבי העיר ועל המבקרים בה, ובעיקר הוא וחמשת נתיניו הנאמנים והמסורים כייסו ושדדו שוב ושוב (עשרות אלפי פעמים) אנשים שונים ובמיוחד מבקרים בעיר. משימתם הייתה ליצור הון מכספי שלל וגזל. כן, מאסימו ונתיניו הפכו במצוות הנבואה לתושבים הבזויים והנחותים ביותר של העיר, חיים בשוליה, מתקיימים מכיוס ושוד, וחיים בבית שרשמית אף אדם לא חי בו, שגם הוא אמנם נכס מקורי של משפחת ספורצה אך כזה שמאסימו גם כן השיג לידיו בדרך של גזל והטלת אימה.

הנבואה קוימה בדווקנות בידי מאסימו כאשר הובהר שרק כספי גזל ושלל יכולים לשמש לרכישת החומרים לחליפת הזהב והיהלומים אותה הכין וצרף מאסימו משך כל השנים בעזרת הטובים שבאמנים ובצורפים שבעיר – כעת נותר לשבץ רק את האבן האחרונה שכבר אותרה בידי מאסימו וכספי השלל של היום הם שישמשו להשלמת רכישתה ושיבוצה, לקראת הטקס הקבוע להיום בערב.

כהרגלו מאסימו עקב אחרי חבורות התיירים שהובלו בידי מדריכים ברחבי הכיכר, כאשר ארנקיהם הובלו כצאן לטבח למרכז הכיכר ולסביבת הדואומו המפואר. מאסימו ידע היטב שתנועתו מרגע שיקום מאבן המדרכה תהיה זריזה, מהירה, כצל בין האנשים, כרגיל נע כשהוא לא מורגש ולא מזוהה, וידו תפשפש במהרה בתיקי וכיסי קורבנותיו כאשר רכושם יישאר בידו ללא כל קושי.

מי יהיה הקורבן האחרון אחרי עשרות אלפי קורבנות קודמים? עיניו של מאסימו תרו אחרי קבוצת התיירים שנכנסה לכיכר ליד עץ חג המולד הגדול ומייד הוא בלט לעיניו.

היה זה גבר גבוה שהיה גבוה בכראש מעל מרבית הקהל בכיכר, גבר נאה, מזוקן, לבוש היטב במיטב המחלפות, שעון יוקרתי על ידו וטבעות זהב על אצבעותיו, אך למרות חזותו הבולטת שאינה דמות של קורבן טיפוס ומהעוצמה שניכרה ממנו ומדרך הילוכו, הוא היה מוקף בבני משפחתו כולל ילדים ובחבורת התיירים המגוחכת שהתנועה באיטיות והשתרחה אחרי מדריך זקן, כעור ועייף. מאסימו יגזול ביעף את ארנקו ואין ספק שיהיה בו די כסף כדי להשלים את רכישת האבן האחרונה ולסיים את קריירת הכיוס והשוד של מאסימו ונתיניו. הנתינים גם הם היו כהרגלם בעמדות לסיוע וקיבלו את הסימון לזוז ממאסימו.

פעולה זריזה ואכן הארנק היה בידו של מאסימו, שבזריזות שלף ממנו את השטרות ופעל להיפטר מכל השאר בפח האשפה הקרוב ובמיוחד מכל פריט שיכול להיות מזוהה עם הקורבן כמו תעודות מזהות או כרטיסי אשראי. אכן היה בארנק מספיק כסף לסיים את מלאכת השיבוץ ומאסימו כבר התרגש לעזוב את המקום ולהשלים את רכישת ושיבוץ האבן האחרונה.

אבל כרגיל, יצרו של מאסימו גבר עליו. האכזריות הטבועה זו ובדמו (כבן האחרון של משפחת ספורצה, כפי שגילה כאמור לפני 25 שנה בדיוק) הובילה אותו כרגיל להמשיך ולצפות בקורבן שלו.

מאסימו הכי אהב לבלות דקות ארוכות (ולעתים שעות) במעקב אחרי הנשדד, הואיל ופעולתו הייתה כה מיומנת וכה זריזה עד שלא ניתן היה להבחין בו או לתפוס אותו בזמן אמת. הרגע שעליו התענג מאסימו הכי הרבה היה רגע הגילוי, הרגע בו הקורבן מבין שארנקו אינו עליו עוד.

מבטי הפחד, האימה, חוסר האונים, לעתים רעידות או בכי, חיפוש וריצה קדחתניים, אובדן עשתונות – כל אלו המריצו את דמו של מאסימו וריגשו אותו מאד.

במיוחד בימים האחרונים של תקופת החגים ועומס הדוכנים בכיכר הדואומו, עשרות רבות של קורבנות נפלו לציפורניו מדי יום ביומו, והוא ראה כיצד התושבים הטובים של העיר מילאנו מצד אחד יצרו אטרקציות וקישוטים ודוכנים והפכו את המקום למושך למבקרים, וכיצד המעשה שלו, מספר שניות של כיוס וגזל, נעשה בזוי וקצר וכמעט לא מורגש, הרס לחלוטין את החוויה למבקרים, ולעתים הותיר אותם בחוסר אונים מוחלט. לכו מכאן ואל תשובו! חשב בליבומאסימו. העיר הזו היא שלי, ובקרוב מאד לא תוכלו ממילא לבקר בה!

מאסימו הרגיש ממש כנקזן של אנרגיה מקורבנותיו, וציפה שגם כעת במיוחד החוויה האחרונה אחרי כל כך הרבה שנים של גזל וכיוס וציפיה תהיה אולי אפילו טובה מהשאר.

מאסימו גם ידע על חוסר היכולת, האימפוטנטיות, ואף חוסר האכפתיות של המשטרה המקומית, שגם הסיורים שלה הנוכחים במקום היו של שוטרים שכלל לא יכלו לתקשר באנגלית עם תיירים, ולכל היותר ידעו לשלוח אותם לחכות שעות רבות בהמתנה בתור בתחנת המשטרה לשם הגשת תלונה, תלונה שלעולם לא תיבדק או תיחקר כהלכה.

אבל משהו מפתיע מאד קרה הפעם. הגבר הגבוה הבחין תוך זמן קצר ביותר שארנקו נעלם. הוא לא זע ממקומו, לא החל בריטואל החיפוש של רוב הקורבנות, אלא פשוט לחש משהו ברוגע סטואי משהו לרעייתו וגם לילדיו, והקבוצה הקטנה משום מה נפרדה תוך זמן קצר מחבורת התיירים הגדולה.

לא היה כל רושם של חוסר אונים או אימה, ההיפך. הם נעמדו במעגל מוזר והגבר שלף מכיס נסתר מכשיר סלולרי והקיש בו נמרצות. הגבר גם ניהל שיחת טלפון קצרה ואז המתין כפסל בכיכר, נטול הבעה או רגש.

מאסימו שתמיד היה מודע לסביבתו הבחין שתוך דקות ספורות נכנסו לשטח שמעל הכיכר רחפנים – עוד רחפן ועוד רחפן ועוד רחפן, גם מספר אנשים לבושי חליפות הופיעו בכניסות שונות של הכיכר עם מבטים רושפים. המבט בעיני הגבר התחלף למבט של זעם, ולפתע לרגע קטן אחד נתקל מבטו במבט של מאסימו – מאסימו חש כי כל קרביו נבחנים, כי הוא אותר והגבר יודע מיהו, ולא היה ברור לו כיצד קרה הדבר! תחושה חדה של פחד ואימה נכנסה לראשו של מאסימו שמיהר לנתק את המבט ולהתמזג בקהל, ממהר לחזור למצודת האבירים החיצונית של ספורצה, ביתו ובית נתיניו בשני העשורים האחרונים.

היה נדמה למאסימו שראה חיוך נבזי על פני הגבר, שמייד חיבק את רעייתו והילדים ונראה שפעל להרגיע אותם ולהרחיק אותם מהמקום למקום מבטחים – מאסימו נעלם בזריזות האופיינית לו בקצה אחד של הכיכר והגבר ומשפחתו בקצה האחר, הרחפנים גם כן התפזרו ולא ניתן היה להבחין באנשים בחליפות.

מאסימו וידא שלא עוקבים אחריו וגם וידא שנשאר בידו רק הכסף מהארנק. מוזר מאד, חשב לעצמו, מעולם לא הייתה לי חוויה שכזו ודווקא ביום החשוב והגורלי הזה – אלך ואקרא שוב את גווילי הנבואה ואיערך לטקס היום. עד מהרה תחושת האי נוחות התחלפה בריגוש לקראת הכוח והעוצמה שמחכים למאסימו, אך עדיין מדי פעם הבליחה מחשבה בראשו של מאסימו שאולי היה עליו לבחור במטרה אחרת – אך את הנעשה אין להשיב. מאסימו הניח שלעולם לא ייתקל שוב בגבר כפי שמעולם לא נתקל במי משאר אינספור קורבנותיו, והזדרז להשלים את שיבוץ החליפה ואת ההכנות לטקס.

3. אייזק גולדויין

שנת 2022 הייתה שנה עמוסה ביותר עבור אייזק גולדויין.

לכולי עלמא נראה היה שזמנו מוקדש ומתחלק בין עבודתו היומיומית שהייתה אינטנסיבית ובינלאומית וכרוכה בנסיעות רבות ברחבי העולם תוך מאבק למען מטרות טובות ונאצלות, למען הצדק ולמען המדינה, לבין זמן המוקדש למשפחתו וחבריו, ולמרכז חייו במדינת ישראל.

מעטים מאד ידעו שלאייזק כובע נוסף, שבו הוא התקדם עד שעמד בראש מסורת או שמא בראש ארגון שאין בו היררכיה של ממש, שאינו מוכר לציבור אך פועל למניעת איומים על העולם כולו והציוויליזציה כפי שאנו מכירים אותה.

הדברים לא היו מקריים: במתכונת הנוכחית אייזק היה שילוב מעניין, של בן הדת היהודית וישראלי שורשי שהוא מחד אחד מממשיכי הדרך של האבירים ההוספיטלריים הנוצריים מירושלים ומאידך נושא הלפיד של מה שנותר מסקטת החשישיון (אסאסינים) שהיא בכלל זרם אסמעאילי של האסלאם השיעי, אדם ייחודי שזוכה לכבוד חרף היותו יהודי גם בידי בני שאר הדתות שבארצו.

ההחלטה שקיבל הייתה להתנתק במעט מהעשייה היומיומית והמלחמה ברשע ולצאת בימים הראשונים של ינואר 2023 לחופשה קצרה עם משפחתו דווקא למילאנו, בירת מחוז לומברדיה שבאיטליה. ההזדמנות הזו איפשרה לו גם לשלב עסקים וגם בחינה של מיתוס עתיק הנוגע לחרב רבת עוצמה שהייתה לכאורה שייכת למלך האוסטרוגותים והויזיגותים תיאודוריק הגדול, חרב שעברה לידי המלך תיאודיס לאחריו ושהגיעה לבסוף לידי ליאונרדו דה-וינצ'י בערוב ימיו בעת שעבד עבור משפחת ספורצה במילאנו.

מהמחקר שנערך בידי טובי המלומדים התברר כי לכאורה החרב הייתה במקור חרבו של המלך דוד, נלקחה כשלל עוד מגוליית ולפי המיתוס שימשה אף את הנביא מוחמד לאחר תיאודיס והגיעה אליו בדרך מרתקת – יותר מרתקת מאשר שאר חרבותיו הן אלו שכיום מאוחסנות לבטח בארמון הטופקאפי בטורקיה ובין זו שנותרה בקהיר. חרב זו על פי האגדה יכלה להביס ולפגוע ביצורים אגדיים ומיתיים, ושימשה אף את תיאודוריק הגדול (באגדות הידועות כ-"דיטריך פון ברן") להבסת ענקים, דרקונים, גמדים, ושאר יצורים מיתיים. אוחז החרב לפי האגדה היה מקבל לא רק עוצמה עת החרב זרהה באור קסום להבסת היצורים הנתעבים, אלא גם השראה ותובנות והמיתוס זוקף לא מעט מהמצאותיו ההנדסיות של לאונרדו לכך שבילה שעות רבות באחיזה של החרב.

התקבל מידע לאחר שנות מחקר רבות לפיו חרב זו מצויה בעת זו במילאנו, ואייזק ידע שאם יאתר את החרב יהא עליו לשגר צוות מתאים להשיגה ולהחזירה לארץ הקודש, ומשכך צוות שלם טס למילאנו עוד לפני ולפני משפחתו, מצויד גם ברחפנים ייחודיים מצוידים בחיישנים מאתרי האנרגיה הייחודיים המתאימה הנפלטת מחפצים מעין אלו, חיישנים שפיתוחם הושלם רק לאחרונה במהלך הרבעון האחרון של שנת 2022 בפיקוחו ההדוק של אייזק. הצוות היה צוות איתור מיומן מאד אך לא מהדיסקרטיים ביותר, אבל הפעם דווקא המראה הייחודי שלהם של אנשים מעונבים בחליפות אופנתיות היה כזה שנטמע יחסית בקהל האלגנטי של עיר כמו מילאנו, בירת האופנה האירופאית.

באופן מוזר, הצוותים של אייזק איתרו טרם הגעתו 2 מוקדים של אנרגיה כזו – האחד שתאם למצופה בלב מוזיאון המדע והטכנולוגיה של דה וינצ'י במילאנו, והשני של אנרגיה דומה אך שונה ועמומה באופן מחשיד סמוך לכיכר הדואומו. לכן החליט אייזק להצטרף ולהתסוות בתוך קבוצת תיירים רגילה בסיור בדואומו, במטרה לראות מפני השטח ולא ממבט עילי של רחפן על מה מדובר, ומה רבה הייתה הפתעתו למה שהתרחש במהלך סיור לא שגרתי זה.

במהלך הסיור ותוך שהוא מתפעל את הצוותים ומערך הרחפנים מהטלפון החכם שלו בדיסקרטיות, שם לב לפתע אייזק שארנקו נעלם, הוא למעשה כוּס על ידי כייס מיומן ביותר שניצל את העובדה שהוא היה מרוכז בעניין אחר ואף עם משפחתו סביבו ובתוך קבוצת תיירים שנעה באיטיות. אייזק זעם! הדבר האחרון שהוא צריך זו הסחת דעת פתאומית שכזו שמשבשת את תוכניותיו.

אבל מה שהיה חריג הוא שהחיישנים של האנרגיה צפצפו באוזנו בכל הכוח כאילו אותר חפץ או יצור מיתי ממש מטרים ספורים לידו.

הארנק לא ממש עניין אותו, בהיותו כזה שהכיל שטרות אירו וכל מיני מסמכי זיהוי וכרטיסי אשראי שאותם כמובן קל יהיה מייד לבטל ולשחזר, אבל האנרגיה, הו האנרגיה!

אייזק מיהר לספר לבני המשפחה את שאירע (הכיוס) ולתפעל את המצב (תוך הפעלת הצוותים ומערך הרחפנים בו זמנית עם ביטול הכרטיסים שהיו בארנק, הכל באמצעות הטלפון החכם), אך מהתמונה שהתקבלה מלמעלה נראה היה שהקרינה מרוכזת כל כולה לא בחפץ אלא באדם אחד, אדם שמשום מה עמד בעמדת תצפית נוחה ודיסקרטית על אייזק וקבוצת התיירים – אייזק הישיר אליו מבט וישר הבין וחש מהסתכלות בעיניו הרושפות כי למרות שהמדובר באדם עלוב מראה, כחוש ונמוך קומה, יש בו הרבה יותר מאשר נראה לעין.

האיש ניתק מייד קשר עין ונעלם בקהל, אך לא חמק מהמערך השמיימי שהמשיך לעקוב אחרי כל צעד ושעל שלו, ונכנס לבניין שנטף אף הוא הילה של האנרגיה האמורה, ואף חזק יותר מאשר האדם עצמו.

אייזק ידע שעליו לפעול מהר – לאחר מיקום המשפחה חזרה בחדר המלון, הוא חבר לצוותים והם נכנסו כאורחים מן המניין למוזיאון המדע והטכנולוגיה של דה וינצ'י במילאנו. לא נלאה אתכם הקוראים בקורות הצוותים במוזיאון, מלבד כך שבסיום הפעולה ולאחר שעות רבות של מבצע שהצליח להיוותר חשאי, ולאחר פתיחה של חפץ ישן-נושן של דה וינצ'י עצמו, התגלה כי אכן החרב שלה פיללו שכנה במקום מבטחים זה מאות בשנים, וכעת הגיעה לידי של אייזק.

השעה כבר הייתה מאוחרת, לקראת חצות, אך קריאות האנרגיה מהמבנה אליו נסוג הכייס מכיכר הדואומו הלכו והתגברו, במה שנראה כפעימות הולכות וגדולות, ואייזק הבין שהאירוע בכיכר לא היה מקרה שבו מדובר ביד המקרה וכפי שאירע במקרים רבים קודמים ואחרים במדינות רבות, עליו להזדרז ולהגיע למקום וישנה יד מכוונת מלמעלה כי יפעל, ויפעל מהר.

הוא הגיע לשם לבדו כשהחרב בנרתיק של כלי נגינה על גבו. הצוותים שעמו היו טובים לאיתור, אך ממש לא למשימות מסוג זה, ובמיוחד אם אכן יתגלה במקום רשע על-טבעי כפי שחשד אייזק שיהיה במקום. רחפן בודד סייע לו ושלה תמונת-על ישירות למכשיר הנייד שלו.

בהתקרבו לבניין שם לב אייזק שהמדובר במבנה עתיק, מעין מיני-מצודה שיושבת באחד הרחובות הקטנים הסמוכים לכיכר הדואומו, אבל שהדלתות הכבדות של שער הכניסה היה סגורות ומסוגרות עם שרשרת ובריחים מאסיביים, שקרנו באותה אנרגיה ממבט הרחפן. מצלמות אבטחה שהיו פרוסות במקום נעו על צירם והתמקדו באייזק.

הרחוב היה ריק ושומם מאדם פרט לדר רחוב אחד שישב בקרן זווית. אייזק התקרב אליו ופיזר מעט אבקה שמייד הרדימה את דר הרחוב לשנת ישרים ארוכה. אייזק חש וידע היטב כי הגיע הרגע לפעול – שליפה זריזה של החרב מנרתיק כלי הנגינה, חבטה מדוייקת על הבריחים ונוספת על השרשרת, ואלו נותרו מרוסקים לרסיסים על המדרכה. תחושת העוצמה בהחזקת החרב הייתה עצומה וחרגה, והיא החלה לזהור באור חזק כמעין סימן של רצונה להכות ברשע. החרב כאילו דיברה אל אייזק ישר לתוך מוחו ותיקשרה עמו כאילו הייתה יצור חי, טלפתי, והיה ברור לאייזק שעליו לפעול עכשיו, ומהר.

4. המערכה

בעיטה חזקה בדלת וזינוק פנימה, ואייזק מצא עצמו בתוך חצר פנימית מוזרה ואפלולית. במרכז החצר שורטט בחומר דליק ובווער מעין מעגל שטני – מעגל בווער באש שבמרכזו "כוכב השטן", פנטגרם.

בכל אחת מפינות הפנטגרם עמדה דמות אנושית עטויה גלימה חומה, ובמרכז המעגל התנוסס נחש עצום מימדים, 6 מטרים גובהו, כולו עטוף קשקשים כחולים ועוטה מעין שריון זהב משובץ יהלומים ואבני חן! חמשת האנשים מילמלו והיו שקועים בטקס כלשהו, והופתעו מאד לשמע קול הדלת הנפרצת וכניסתו של אדם גבוה ואוחז חרב זוהרת לחדר.

מייד עם כניסתו לחצר הפנימית שלפו חמשת הדמויות פגיונות, ורצו לכיוון אייזק על מנת לדקור אותו. הם לא נראו מרוצים מההפרעה לטקס שלהם, ונראו אנושיים לחלוטין. במוחו של אייזק נבחנו בתוך שברירי שניה כל סיפורי האגדות הרלוונטיים שלמד, והוא זיהה היטב כי הדמות השטנית, הנחש הכחול, היא למעשה זו שמופיעה על סמל משפחת ספורצה או משפחת ויסקונטי לפניה.

אך לא היה זמן להרהר, קרב מול 5 סכינאים מיומנים הוא לא דבר של מה בכך – חמשת הגברים נעו בחרישיות אך במהירות, וניכר היה שכולם מצויים בכושר-על, זריזים כשד ואף מצויים בטירוף אמוק דתי.

אך כל תכונותיהם לא הועילו להם נגד מיומנות הגולדווין הנודעת, ולאחר אבחות חרב משסעות ומספר דקירות מדוייקות על הרצפה היו שרועות 4 גוויות מדממות, כששתיים מהן השפריצו נהרות של דם מצוואריהם המשוספים לכל עבר כולל על הקירות הסמוכים, והדמות האחרונה שעוד נותרה בחיים זחלה עם הפגיון בידה לכיוון אייזק שתחב את חוד החרב עמוק לתוכה מן הפה פנימה לתוך הגוף דרך הצוואר כפי שמשפדים חזיר צלוי עד שחדלה מלנוע.

בכל אבחת חרב, בכל מכה, בכל דקירה, בכל מריחה של דם, זהרה החרב ביתר שאת כאילו הפגיעה בדמויות הזינה אותה בעוצמה יתרה.

כעת התפנה אייזק לטיפול בנחש הענקי והמרושע, והתפלא כיצד הנחש לא השתתף בקרב ולא סייע לחמשת הדמויות – במבט מעמיק יותר היה נראה כי הנחש ממש "מהבהב" וכאילו היה כלוא בתוך המחומש הבוער שעל הקרקע במעין שדה אנרגיה שכלא אותו והגביל את תנועותיו, ולרגע היה נראה חצי-אנושי וחצי-נחשי. הרוע מעיני הדמות היה ברור, ואייזק זיהה את מבטו של האיש שגנב את ארנקו רק מוקדם יותר באותו היום בכיכר הדואומו.

האיש-נחש קילל קללות וגידופים באיטלקית, שרק את חלקם זיהה אייזק כמו "ונפקורו" ו-"קצו", אך נראה היה שהוא היה מצוי בעיצומה של מטמורפוזת בין אדם לנחש, כנראה פסע לפני סיום הטקס האפל שאותו שיבש אייזק, ואז החלה להתגבש דמות הנחש לדמות קבועה.

אייזק הבין שהזמן פועל כנגדו וכי בקרוב הנחש יוכל לצאת מהמעגל שבו האש החלה להנמיך גובה, ולכן שיסף את גרון הנחש סביב ראשו במעגל מושלם, ואז קפץ ותפס את שולי העור בפושטו את עור הנחש עד התחתית. נשל הנחש המלא בדם נותר על הרצפה, הנחש כבר לא היה כחול אלא אדום מדם ופשוט עור פרט לראשו שרק הוא נותר כחול ועם קשקשים כחולים והמשיך להתפתל. אייזק כרת את הראש באבחת חרב אחת חזקה ומיומנת.

ראש הנחש הכרות עף לתוך המזרקה שהייתה במרכז החצר הפנימית, מזרקה שבה היה מעין ברז כיבוי ישן נושן וחלוד המחובר למשאבת מים ידנית חלודה וחומה. הראש לפתע חזר והפך לראש האנושי של הכייס המבחיל מהכיכר, שהמשיך לקלל את אייזק. כן, ראש כרות שאינו מחובר לגוף מקלל באופן נמרץ!

אייזק הניף את הראש וחבט בו שוב ושוב ושוב בעוצמות עולות בברז הכיבוי הישן, תוך שהוא משיב לראש באיטלקית: "קצו, קצו, קצו!", השיניים של הראש נשברו ועפו, הראש רוסק ממש, עד שהאש כבתה והראש פסק מדיבורו ומקללותיו הנמרצות. האנרגיה גם היא נעלמה לחלוטין מהמסכים והרחפן ראה את הבית שעד לפני רגע זהר כבית לא שונה משכניו, ממש ככל אחד מהבתים.

גם החרב הפסיקה מזוהרה הנראה לעין וכעת רק באמצעות חיישני הרחפנים ניתן היה לראות את האנרגיה שעדיין בקעה ממנה במלוא עוזה.

אייזק עמד במרכז רחבת המצודה הקטנה, ולידו היו מוטלות כעת 6 גופות אנושיות לחלוטין. אחת מהן הייתה כרותת ראש וכזו שעור גופה נפשט לחלוטין כולל מהידיים והרגליים, כאשר הראש היה מנותץ – דם בכל מקום, כולל על אייזק ובגדיו, ורק החרב נראתה כאילו אתמול יצאה מכבשן הכנתה ואז מורקה, נקייה מכל כתם וכאמור בראיית החיישן זוהרת במלוא עוזה באנרגיה ייחודית.

אייזק ידע וחש באותו הרגע שעליו לפנות את המקום בהקדם, ולא להמתין ליום המחרת או לזריחת השמש. משהו בתחושה הכללית גרם לו להבין שחיסול היצור הנחשי היה עניין משמעותי, וכי הכל יהיה בסדר במקום הזה מעתה. מתחושה של כניסה למקום אפלולי ומקולל הוא עבר לתחושה של עזיבת מקום מבורך ואפילו מקודש.

הוא נתן הוראה לצוותים לא לנקות את המקום, אלא רק לוודא כי מושמד כל תיעוד של המאורעות שהתרחשו בו כולל של ה-DVR של המצלמות שהיו מותקנות במקום. הגעתו שלו עצמו למקום ממילא לא תועדה בכל דרך, כפי שדאג לכך מראש, והייתה לו תחושה חזקה פנימית לגבי הגוויות כי "צדיקים, מלאכתם תיעשה בידי אחרים" וכי תהיה רק תועלת מהותרתם במקום מותם.

הוא איכשהו ידע כשאחז את החרב שהכל יהיה בסדר, והכי חשוב, שגם חרבו של המלך דוד בקרוב תשוב למקומה הנכון, בירושלים. הוא גם חש בתחושת האחריות והכוח של מי שאוחז בחרב, והבין כי אדם מן היישוב או אדם חלש אסור שייגע בחפץ זה ואסור שכוח כה רב והשראה כה רבה תהיה בידי.

ברור היה לאייזק שהחרב דאגה איכשהו שהיא תתגלה שוב ברגע מכריע בהיסטוריה ותשמש למטרתה, אבל באייזק הייתה תחושה שאולי טוב היה שהחרב שכנה במקום מסתור בו אדם לא נגע בה משך מאות בשנים. הייתה תחושה כאילו לחרב יש מודעות או רצון משל עצמה, והיא רצתה לכפות את רצונה על אייזק כשהוא אחז בה. הוא אמנם התמסר לכך במהלך המערכה בחושבו שהדבר טוב וחיוני, אך כעת לאחר שאבק הקרב שכך הוא חש שאולי המשך מגע מתמשך עם החרב טומן בחובו גם סיכון או אף יכול לגרום לאחוז בה להתמכר לכוח ולעוצמה הרבה שבה.

לאחר שתחושה פנימית זו התחזקה אצלו כולל תחושת ודאות שאין עליו לעשות דבר לגבי הגויות וניקיון זירת הקרב, מסר אייזק את החרב לצוותים כדי שהם ישנעו אותה חזרה לארץ הקודש, לא לפני שעטף אותה היטב ואסר על מי מהם באיסור חמור לגעת בה, כך שרק הוא יוכל לאחוז בה עם חזרתו.

הצוותים גם קיבלו הוראה לקחת לירושלים את שריון הזהב המשובץ ביהלומים ואבני חן (כולל ספירים, אבני אודם, אזמרגדים ושאר שכיות חמדה) – השריון אמנם נראה כמו פריט חדש לחלוטין אבל כזה שהוא מלאכת מחשבת של ממש, פריט שעבדו על הכנתו שנים רבות ובכישרון רב, של אמנים מהשורה הראשונה, כזה שבחלוף השנים יהיה בעל ערך שלא יסולא בפז. הפריט הכיל עליו גם סמלים ורוניות שיש לחקור את פשרם, וההוראה של אייזק הייתה להחזיר יחד עמו גם את כל המגילות והגווילים והכתבים שהיו במקום.

לאחר כשעתיים וחצי של טיפול של הצוותים במקום, הם עזבו אותו כלעומת שבאו - אייזק המשיך להתנקות בעצמו ולחזור לחופשתו, חופשה שכלל לא הייתה כפי שציפה.

5. סוף דבר - לואיג'י

לואיג'י הקשיש עבר כדרכו מדי בוקר לפני המצודה הקטנה הישנה והנטושה באחד הרחובות הקטנים הסמוכים לכיכר הדואומו במילאנו, רגיל לראות בעיניים כלות כיצד הבית ההיסטורי של משפחתו, בית שעדיין רשום על שמו כיום האחרון והיחיד, ניצב במקום אמנם ברוב תפארת והדר אך כנכס מוזנח, סגור ומסוגר אך כזה הנעול בבריחים מודרניים וחדשים ומוקף מצלמות וחיישנים.

כנופיית השרצים ששוכנת במקום מזה כשני עשורים נישלה אותו מהנכס, השתלטה עליו בכוח הזרוע, והיה לו ברור כי הנכס אבד למשפחתו במיוחד לאור האינטראקציה הקיצונית שהייתה לו עם מנהיג השרצים לפני כ-20 שנה, וכיצד זה האחרון התעלל בו ובמשפחתו והטיל עליהם מורא – כל זאת קרה עוד כשכוחו של לואיג'י היה במותניו. אבל לואיג'י לא איבד תקווה. מדי יום הוא עבר במקום בתקווה שמשהו יקרה, ומדי יום כבר עשרים שנה הוא התאכזב פעם אחר פעם אחר פעם.

אבל הבוקר הדברים היו שונים – שער הכניסה המפואר עם הדלתות הכבדות היה פתוח, הבריחים המודרניים על המדרכה מרוסקים, והאפלולית שבדרך כלל שררה על המקום התחלפה באור יום בוהק וקרן שמש גדולה שהאירה באור יקרות את הבניין.

לואיג'י צעד בהיסוס דרך הדלתות – שום קול, שום אזעקה, המצלמות לא התכווננו אליו.... אין שרץ מאיים או בכלל נוכחות או שמירה במקום. לואיג'י סגר את הדלתות בזהירות והתרגל למעט האור שהיה במקום.

לבו של לואיג'י פעם בחוזקה, עת הוא ראה לנוכח עיניו מחזה מחריד שלא חשב שיראה מימיו. גופותיהם המרוטשות של כלל חברי חבורת השרצים היו מוטלות בכל מקום, שלוליות ונתזי הדם שלהם על הרצפה ועל הקירות, ליד ברז הכיבוי העתיק שבמזרקה שבמרכז הרחבה, הברז שבו שיחק לואיג'י הקטן בשובו מבית הספר הביתה, היה מוטל ראש כרות מרוסק שיניים ומרוסק גולגולת אך עדיין כזה שניתן היה לזהות, אמנם בקושי, שהוא של לא אחר משל השרץ הראשי מאסימו – אויבו המושבע של לואיג'י ומי שרדף אותו בשנתו בסיוטי לילה כל השנים הארוכות הללו. סמוכה לראש המרוסק הייתה שכובה גופה נטולת ראש של גבר אך כזה שפשטו את עורו מעליו באכזריות....

לאחר מספר דקות של תדהמה ידע לואיג'י היטב מה עליו לעשות. הוא לא יקרא למשטרה המקומית או בכלל ידווח דיווח כלשהו, הוא לא יקרא לאף אחד – אין מי שהנפטרים יחסרו לו, אין מי שיבחין בהיעדרם ואם כבר היעדרותם רק תורגש כדבר חיובי ברחובות מילאנו. הדלתות מייד ננעלו על ידו בבריחים הפנימיים והוא ידע שעליו להזדרז ולהעביר עוד בשעות הקרובות את הגופות למקום משכנן הסופי, בבית הקברות הקטן בחצר הפנימית של המצודה, בית הקברות שבו קבורים גם הוריו של לואיג'י ובני משפחתו מדורות קודמים. לאחר מלאכת חפירה וקבורה, וניקוי יסודי של המקום מכל שארית למה שהתרחש בו ככל הנראה בלילה הקודם, יוכל לואיג'י להזמין אנשי מקצוע ולשפץ את המקום היטב, להחזיר עטרה ליושנה ולהפוך את המצודה הקטנה שוב לבית משפחתו.

אור השמש הבהק שהאיר את הבית לראשונה מזה שנים כה רבות (באופן מסתורי אפולולית וצל תמיד היו על הבית מאז שהפולשים השתלטו עליו, גם בעונת הקיץ – להבדיל מהימים הטובים בהם הנכס היה בשליטת לואיג'י ומשפחתו והזכרונות של לואיג'י מילדותו העליזה בבית זה) סימל היטב ללואיג'י כי הייתה כאן לא פחות מאשר התערבות אלוהית. לואיג'י סבר שלעולם לא יזכה להגיע ליום הזה אך הנה הוא אכן קרה. לואיג'י כרע על ברכיו בתפילה לאל הטוב ולשליחיו, השרפים עלי אדמות שהביאו לתוצאה הזו, תוצאה של ניצחון הטוב על הרוע, דמעות של אושר בעיניו, ואז התפנה למלאכת ההיפטרות מהשיירים המתועבים שטימאו את בית אבותיו, וכל זאת כאשר בלבו מתנגן שיר קטן ומשמח.